

Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳадисларидаги ташбеҳ услуби

13:28 / 21.06.2017 6223

Барча ҳамду санолар ёлғиз Аллоҳгадир. У Зотнинг ҳабиби Муҳаммад мустафо соллаллоҳу алайҳи васалламга, у зотнинг аҳлига ва асҳобига салоту салом бўлсин.

Ташбеҳ илми араб тили ва балоғатининг энг муҳим йўналишларидан биридир. Уламолар уни шундай таърифлашади: «Ташбеҳ деб орасида муштараклик бўлган икки нарсани бир-бирига боғлашга айтилади». «Ташбеҳ» калимасининг маъноси бир нарсани бошқа нарсага ўхшатиш, қиёслашдир.

Араблар хоҳ жоҳилиятда бўлсин, хоҳ Исломда, Набий алайҳиссаломнинг даврларида бўлсин, ташбеҳ услубини жуда моҳирона ишлатишар, ўз

мақсадларини баён қилишда ундан кенг фойдаланишар эди. Арабларни бу борада дунёдаги энг пешқадам миллатлардан десак, муболаға қилмаган бўламиз. Улар бир воқеани тасвир қилар экан, қисқа жумлалар билан воқеанинг барча тафсилотларини ёритиб бериш қобилиятига эга эдилар.

Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам ҳам Қурайш қабиласининг Бану Ҳошим авлодидан бўлганлар, Маккада туғилиб-ўсганлар ва ана шундай баёну балоғат бобида юксак маҳоратга эга бўлган қавмга пайғамбар қилиб юборилганлар. Қурайш қабиласи араб қабиалари ичида фасоҳату балоғат эгаси сифатида машҳур бўлишган. Улар гап-сўзларида, шеърларида ташбеҳни кўп ишлатишар эди. Ташбеҳни кўп ишлатишларининг сабаби шуки, уларнинг аксарияти саводсиз бўлиб, ёзиш ва ўқишни биладиганлар озчилик эди. Шунинг учун улар ёзув қуролларига ишлари тушмай, эшитган нарсаларини осонлик билан ёдлаб олиш учун қисқа ибораларни ишлатишга мухтож эдилар. Аммо бу қисқа иборалар айтилган пайтда балоғатли, равшан ва пурмаъно бўлар эди.

Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам ҳам ўз ҳадисларида ташбеҳ ва тамсилдан (фикрини мисоллар билан тушунтириш услубидан) моҳирона фойдаланганлар. Аллоҳ таоло у зот алайҳиссаломни башариятни куфр зулматидан иймон нурига олиб чиқиш учун пайғамбар қилиб юборган эди. У зотнинг зиммаларидаги вазифа ниҳоятда қийин ва хатарли эди. Шунинг учун у зот Ислом даъвати йўлида араб тилининг бой имкониятларидан, ташбеҳ ва тамсилдан кенг фойдаланар эдилар. Айтилган пайтда бунда мушриклар ва бошқалар «Биз тушунмаган гапларни гапирди, бизга маълум бўлмаган мисолларни келтирди» деган баҳоналар билан ўз ботил даъволарида туриб олишининг ҳам олди олинган эди.

Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам рисолатларини шу даражада очиқ-ойдин, тушунарли қилиб етказар эдиларки, энг моҳир шоирлар, энг тили ўткир адиблар ҳам бу борада у зотга эътироз қила олмас эди. Зеро, нубувватнинг тамал тошларидан бири ҳам рисолатни етказишда тил воситасидан энг юксак даражада фойдалана олишдирки, токи ҳеч қандай баҳонага ўрин қолмасин.

Ушбу мўъжаз мақоламизда Пайғамбаримиз соллalloҳу алайҳи васаллам ўз ҳадисларида ташбеҳ ва тамсилдан қандай фойдаланганлари, уларни қандай ва қайси мавзуларда ишлатганлари ва бундан нимани кўзда тутганларини тасвирлашга баҳолиқудрат ҳаракат қиламиз.

яқинлашаётган хавф-хатардан огоҳ қилиш учун уст-бошини ечиб, қавмига ишора берган хабарчига ўхшатганлар. Ҳадисдаги «яланғоч огоҳлантирувчи» сўзининг маъноси қуйидагича: қадимда араблар баланд тепаликлар устига пойлоқчилар қўйишар эди. Душман яқинлашиб келаётгани кўринса, ўша пойлоқчи тепалик устида туриб, қавмига қараб, эғнидаги кийимини боши узра силкитиб, душман яқинлашиб келяпти, хатар катта деб хабар қилар эди. Худди шунингдек, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳам бутун умматга охиратдаги хавф-хатарни тушунтирмақдалар. У зотга ишонган, иймон келтирган, у зот келтирган шариатга амал қилган одам хабарчининг хабарини эшитиб, тунда узоқроққа қочиб кетган, душмандан қутулиб қолган одамга ўхшайди. У зотга иймон келтирмаган, шариатларига итоат қилмаганлар эса хабарчига ишонмай, уйда ўтираверган, оқибатда душман тарафидан халок қилинганларга ўхшатишмоқда. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бу ерда ўзларини қавмини огоҳлантираётган пойлоқчига ўхшатганлар. Дарҳақиқат, қурайшликларнинг бир қисми Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга иймон келтириб, охиратнинг азобидан қутулиб қолди. Аммо у зотга ишонмай, охиратини қўлдан бой берганлар ҳам бўлди.

Яна бир мисолни кўриб чиқайлик.

لَوْ قِيَّ مَسْوَءَ لَعَلَّ لَئِيْلٌ لِّصِدْقِ لَوْلَا لَوْ سَرَّ عَمَّ سُوْنًا عُنَّ لَلَّ لِيْضَرَّ رَءِيْرُهُ بِأَنْ عَنَّا
لَعَجَّ لَوْحَ أَمْ تَأْضَأْ أَمْ لَفَ، أَرَأَيْتَ دَقُّوْتَسْ لِحَجِّ لَثَمَ كَسْ أَلَّ لَثَمَ وَيَلْ ثَمَّ أَمْ نِإِ
عُنَّ بِلْ عِيَّوْ نُعْزَنْ يَلْ عَجَّ فِ، أَيْ فِ نَعْقِيْ رَأْنِ لِيْ فِ عُقُوتِ يَلْ أَلَّ بَأُوْدَلِ إِدَّوْ شَأْرَفِ لِ
أَيْ فِ {نُومَحَتْ قَتْ مُتْنُ أَوْ} رَأْنِ لَلَّ لِنَعْ كُنْ حَجَّ بْ دُخَّ أَنْ أْفَ، أَيْ فِ نَمَحَتْ قِيْ فِ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳу айтади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг шундай деганларини эшитганман: **«Мен одамлар учун гулхан ёққан одамга ўхшайман. У теварак-атрофни ёритган пайтда унга капалаклар ва ўтга тушадиган мана бу жониворлар туша бошлайди. У (ўша одам) уларни тутиб қолишга уринса ҳам, улар бўй бермай, ўзларини унга ураверишади. Худди шунингдек, мен сизларни дўзахдан тутиб қолишга урияпман, аммо сизлар ўзингизни унга уряпсиз».**

Имом Нававий бу ҳадис шундай шарҳлаганлар: «Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам жоҳил ва мухолиф кимсаларнинг жаҳаннам оловига тушишини ўзини гулханга урган капалакларга ўхшатмоқдалар. Одамлар Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам огоҳлантиришларига қарамай, жоҳиллиги ва шаҳватга ружу қўйгани туфайли жаҳаннам оловига

тушишади. Капалаклар гулханнинг ўзи учун ҳалокат эканини билмай, жоҳиллиги туфайли бу дунёдаги гулханга ўзини уриб, ҳалок бўлганидек, одамлар ҳам жоҳиллиги туфайли бу дунёга алданиб, ўзини ўзи ҳалокатга уришади».

Бу ерда ҳақ билан ботилни ажрата олмай, ҳалок бўлаётган, нафсига эргашганлар ўзини ўтга урган капалакларга ташбеҳ қилинмоқда.

Ҳадисда инсонларни капалакка ўхшатиш борасида Ибн Ҳажар шундай дейдилар: «Қоронғида юрган капалак оловни кўриб, уни ёруғлик томон очилган бир туйнук деб ўйлайди ва ўша туйнукдан ёруғликка чиқмоқчи бўлиб, оловга қараб учади ва ўзи билмаган ҳолда ёниб кетади. Ёки капалак оловни ўзига зарар берувчи ёруғлик деб ўйлаб, уни ўчирмоқчи бўлади ва оқибатда ёниб, ҳалок бўлади».

Ҳидоят нури бўлмаганида, инсонлар ҳам капалаклар мисоли ҳавои нафсларига эргашиш оқибатида ўзларини ҳалок қилган бўлишарди.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам инсонларни бундай аянчли оқибатдан қутқариб қолиш учун нубувватларининг бошидан то вафотларигача тинимсиз курашдилар, инсонларга жаҳаннам оловидан қутулиш йўлларини батафсил тушунтириб ўтдилар.

Рисолатнинг хотимаси (тугаганлиги) ҳақида

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам барча набий ва расулларнинг охиргисидирлар. Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло Қуръонда шундай дейди:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ ۗ وَنُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُحَمَّدًا ۗ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ».

«Муҳаммад сизлардан биронта эркакнинг отаси бўлган эмас. Лекин у Аллоҳнинг Расули, набийларнинг сўнггисидир. Аллоҳ ҳар бир нарсани билувчидир» (Аҳзоб сураси, 40-оят).

Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ўғил фарзандлари ёшлигида вафот этишган. Шунинг учун у зотдан кейин ўғиллар қолмаган. Аммо у зот Аллоҳнинг Расули, набийларнинг охиргисидирлар. Аллоҳ таолонинг илми бениҳоядир, У Зот ҳар бир нарсани билувчидир.

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам икки бармоқларини (кўрсаткич ва ўрта бармоқларини) билан ишора қилиб, **«Мен қиёмат билан мана бу иккисидек қилиб юборилдим»**, дедилар».

Бухорий ривоят қилган.

Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам бу ҳадисларида ўз рисолатлари билан қиёмат ўртасидаги яқинликни тушунтириш учун шу услубни ишлатганлар. Бундан мақсад икки бармоқнинг яқинлигини кўрганлар қиёматнинг нақадар яқин эканини яхшироқ тушуниб етишсин, шунга яраша тайёргарликларини қилишсин.

Қози Байзовий шундай дейдилар: «Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг инсониятга юборилишлари ва қиёматнинг қоим бўлиши ўртасида ана шунча, яъни икки бармоқчалик фурсат бор. Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам қиёматнинг жуда яқинлигини инсонларга мана шундай очиқ-ойдин ташбеҳ билан кўрсатиб берганлар».

Азизлар, ушбу мақолада икки мавзу ҳақида – Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг қандай улуғ мақсадда юборилганлари ҳамда нима учун сўнги пайғамбар эканлари ҳақида сўз юритдик. Бошқа мавзуларда ҳам бўлганидек, Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам ушбу икки мавзуда, икки ниҳоятда муҳим масалани тушунтиришда ташбеҳ услубини ишлатганлар. Биринчи мавзу Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламга эргашиш, у зотнинг суннатларини маҳкам ушлаб, жаҳаннам оловидан қутулиб қолишдир. Бу мавзу ниҳоятда муҳим, охират учун хатарли бўлганидан, Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам уни энг оддий инсон ҳам бемалол тушуна оладиган қилиб етказдилар, натижада ҳеч қандай баҳонага ўрин қолмади. Иккинчи мавзу эса у зотнинг охирги пайғамбар эканликлари, у зотнинг шариатларини қабул қилиш охиратда нажот топиш учун инсонларга берилга сўнги фурсат экани эди. Шунинг учун у зот соллаллоҳу алайҳи васаллам одамлар дуч келиши мумкин бўлган хатар тинглаган одамнинг кўз ўнгида яққол гавдалансин, зеҳнида мужассамлашсин, дарҳол дунёю охиратини қутқариб қолсин деган мақсадда бу масалани тушунтиришда ҳам ташбеҳ услубини ишлатдилар.

Охирги илтижоимиз – оламларининг Робби Аллоҳга ҳамдлар бўлсин, набийларнинг хотами Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламга, у зотнинг оила аъзоларига, саҳобаларига ва қиёмат кунигача уларга яхшиликда эргашганларга савоту саломлар бўлсин.

Убайдуллоҳ Муҳаммад Карим